

Aletta Vid

Hazalátogatva

Not the words – a gondolatok,
valahogy félúton vagy, elharapod
a nyelved,
és perelned
visszaperelned nem esik jól –
nem a szavakat, the thoughts.

Az anyanyelv, a felejthetetlen,
felülírható, és a szememben
a kétség
nyilván vétség
is, de egyébként ki nem szarja le.
Migránsnak is neveztek már, ugye.

Itt Pesten hideg a tél, Hobo beteg.
Eltörtem a teáskannád, tőlem neked,
itthon, yep,
a szép, zöld gyep
csak emlék, de vigyázz rám,
felcsattan a hangom, te vigyázz rám,

kiskirályok országában felgyűlt mocsokban
versből citáltan visszhangzik bennem: „ott van...”,
EZT tudom,
én még tudom,
fáj minden elrendelt romlás nyomában,
bárhová nézek, csak egy száj van,

benyelt az mindent már előre,
gondosan rábízta az időre,
ügyvédre,
hisz elvégre
övé a jog, s a jóbarát
..... „Amúgy... milyen itthon megint?”

Cím nélkül

Hezitálás, dión a heg,
bakancsra tapadt por homálya,
lassan csúszó vérrög a mába,
vízben oldódó drog, ilyesmi
jelen szövetén általesni...

A bevásárlás ma a tied.

Holnapi csillag sápadása,
az ébredések állomása,
halántékon jégkocka súlya,
elfelejtettek háborúja,
egyetlen perc a Hebridákon,
(szélfútt szerelmem, nem találom,
hol víz beszél a tündérekkel,
hol nincsen éj se, nincsen reggel.)
Mit nem sejt óceánok mélye,
fűszálak harmattükrű léte.
Üvöltés. Átok és mosoly.

És azt ígérted, felmosol.

Tranzitban

Tallinn a karácsonyra készül, Heli írta,
az észet asszony ki hindiül tanul,
néha ékszert gyárt, jógázik, s gyakorta
szőke hajával gyertyákhoz hajol.

A Himalájáról hívott a múlt évben,
egy kockás pléd képe is felmerül.
Én mért maradtam? Londonban felejtett
őrangyalom, s a Wizz ritkán repül

jó hírt ragadva országok felett,
(újabb delay, késik, már mást szeret
Poszeidón, bár gyűrűt is adott.)

Nem mi igyekszünk, a tájkép ránt magához.
Egy mozdulattal engem is feláldoz;
csillámló, havas utcák közt halok.

84

Kozma Tamás

Sétagalopp valami semmi körül

**Ajánlott olvasmány: Jean Barois, avagy egy lélek története
(Roger Martin du Gard)**

Ha ön modern keresztényként
még nem hallott a hajdani peripatetikusokról,
hasonlósági alapon idézze eszébe a tévé mutogatta
mekkai Kába kő körül kerengő zarándokmasszát,
s meglátja, mennyire tisztul az elme egy
kiadós séta alatt, s miután az ön szemei
a választott vezető tanítása nyomán
megnyíltanak, s érzései elragadtatnak vala,
ön megvilágosodva, megnyugodva térhet vissza
eredeti foglalkozásához.

Próbaképp velem tartana a közeli Halesz parkba?
Aggódni kár, nem tanítok, csak kocogás közben
fölteszek két ellenőrző kérdést:

Kérdés: Látott ön *valamit* a Kába kőben?

Felelet: Hogyne, a jól kivehető, kézzel fogható,
öröktől fogva létező anyagot, s még azt,
hogy az agyilag rogyant hívó tömegek
valami mást is belelátanak, ami az én szememben
kb. annyi, mint a nagy bűdös *semmi*.

Kérés:

Kérem, szíveskedjen definiálni a *semmit!*
(Elég, ha körülírja.)

Eztán ön a rekortánpályán mintegy másfél órán át
körözött még velem. Válaszát nem erőltettem,
hagytam hazamenni.

Én levezetésül, befelé kuncogva még két kört
poroszkáltam, közben többször is elsuhant mellettem
az a szarvasünő (testhez tapadó mackóban szökellő futónő),
kinek ütemesen ringó, remegő farizmán – hát nem furcsa? –
nemcsak a *valamit* meg a *semmit*, hanem
a *mindent* is megláttam!

Ekképp, mire bealkonyult, sétáló bölcselőből pragmatista
(mások szerint csak perverz) vénséggé váltam, de legalább
görcseim oldódtak, s a népnevelési lázam lement.

A következő versben – ha lesz – ön, mint kereső ember,
már csak a Halesz (helyi Helikon) inspirálta szívderűt
s a habkönnyűséget lelheti fel.

Ecsédi Orsolya

Marie-ciklus 2

legyen

ha veled kell lennem hát legyen úgy
én nem vagyok érzékeny éppen kívül
csak mások gondolják hogy ez fontos
pedig ott belül csak néhány font fos
néhány deci édeskés meleg húgy
pár uncia likvid amit kiver
szaporán a hajszálcsovéesség hogy
be ne rohadjon és néhány liter
vér ez vagy drága hiába fogdos
kezed hiába forral merülő
hiába ég bunsen nem ismerik
el tudományos körökben mivel
a vér a lötytök a tolóerő
benned is állandó mint az ima
ami megkülönböztet az pedig
olyan pici és annyira sima
nem bizonyíték nekem se nekik
lehet hogy csak egy mérési hiba

kehely

igen akkor is megtettem volna
ha nem értetek semmit belőle
ha szokásokat szerint pokolba
kívántok és urak bírák papok
jönnek hosszú sorokban papolva
bírálva uralva a keveset
amit lehetséges egyáltalán
nem ez számít inkább csak megesett

egy nyúlós éjjel tömör hajnalán
mint ég madarai mint állatok
oltalom alatt nyögve ébredve
a föld vigasztalón simult alám
vagy fölém alig mozgó féregre
nem én választottam a szerepet
de ha éheztem ennem adtatok
a gyümölcs önmagától érett be
értetek tettem nem miattatok

ezerötszáz

ez állni fog amikor minden más
leomlott csak nektek építettem
ezt a helyet félig úrállomás
félig bunker ha majd összeomlik
a világ elfértek benne ketten
lányok ha szól a sziréna nyomás
befelé ezt hagyom rátok ebben
voltam sajnos jó csak ha égető
a helyzet mert minden termény elég
ha kiszárad a tenger ha zombik
jönnek ha lőnek és nincs térerő
ez a hely kitart majd amíg el nem
hagyjátok fala szappanbuborék
duplavastag surlófény a tető
a biztonsági rendszer egy marék
konyhasó ablaka szűrt levegő
a spájzban akad kondenzált murva
a fűtőanyag a saját koszunk
tudom nem látható csak mérhető
de nem ég el és nem lesz feldúlva
ha minden jól megy ott találkozunk
nagyjából ezerötszáz év múlva